

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นาฏศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่ง ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์และยังเป็นศิลปะที่ให้ความบันเทิงใจด้วยการร้องรำทำเพลง ที่มีลักษณะอ่อนช้อยงดงาม เป็นศาสตร์ของชาติสาขาหนึ่งที่มีการรักษาสืบเนื่องมาแต่โบราณ ซึ่งมีชีวิตจิตใจของคนไทยบรรจุอยู่อย่างสมบูรณ์ นาฏศิลป์จึงมีความสำคัญต่อคนไทยจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน และประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีเอกราชมาช้านาน มีศิลปวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ จนเป็นที่ชื่นชอบของนานาชาติ ที่ได้พบเห็นความงดงามในศิลปวัฒนธรรมไทย ถึงแม้ว่าในสังคมไทยปัจจุบัน กำลังได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจากต่างชาติ อันหลากหลาย ที่กำลังหลั่งไหลเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยก็ตาม แต่สิ่งหนึ่งที่คนไทยยังสามารถอนุรักษ์และสืบทอดได้มาอยู่ทุกวันนี้ก็คือ “นาฏศิลป์” อันเป็นศิลปะประจำชาติที่คนไทยทุกคนควรช่วยกันรักษาและให้การสนับสนุน เพื่อให้ศิลปะแขนงนี้คงอยู่สืบไป (รุจิศรีสมบัติ, 2555, น. 32) และในปัจจุบันนาฏศิลป์นอกจากจะอนุรักษ์ของเดิมแล้ว ยังมีการพัฒนานาฏศิลป์ในรูปแบบต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งรูปแบบและการแสดงในแต่ละชุด ได้บูรณาการระหว่างภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและภูมิปัญญาสากลอย่างเหมาะสมและสร้างสรรค์ ส่งผลให้เกิดนาฏศิลป์หลากหลายสาขาขึ้น

การศึกษาของไทย ได้จัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนี้ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ ในการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมี ความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ เน้นความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสม ให้สถานศึกษาจัดสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ ส่วนการประเมินผู้เรียนนั้น

ให้พิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอน(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2545, น. 2) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวถึงการจัดการกระบวนการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยมุ่งส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ให้รู้จักแสวงหาความรู้และประสบการณ์ จากแหล่งเรียนรู้ ห้องสมุด และอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้อย่างเพียงพอ และเกิดการเรียนรู้อย่างหลากหลายและสร้างสรรค์ ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียนและนอกสถานศึกษา เช่น ในชุมชน ใกล้ ๆ บริเวณสถานศึกษา ตลาด วัดหรือสถานที่สำคัญ ๆ ในชุมชน นอกจากนี้ยังมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนรู้ สามารถคิดอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิวิจารณ์ แก้ปัญหาและทำสิ่งที่แตกต่างและแปลกใหม่ให้ดีขึ้น (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2548, น. 16) ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิวิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ สามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากลอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกน กลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โรงเรียนนาสนาศึกษา เป็นโรงเรียนขนาดกลาง ที่เปิดสอนในระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2 ซึ่งจัดการศึกษาโดยยึดหลักสูตรแกนกลางเป็นหลัก ได้เล็งเห็นถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น จึงได้ร่วมมือกับคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนและสังคม โดยให้สาระนาฏศิลป์ มีเวลาเรียนเพียง 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และจัดกิจกรรมที่เน้นความสนใจ ความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตามศักยภาพ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง บุคคลในชุมชนรวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านต่าง ๆ ให้มีส่วนร่วมในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ด้วยการบูรณาการอย่างสร้างสรรค์ตามความเหมาะสม ทั้งในกลุ่มสาระและข้ามกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อเป็นการส่งเสริม อนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป จากการตรวจสอบข้อมูลด้านการศึกษาจากฝ่ายวิชาการ โรงเรียนนาสนาศึกษาในปีการศึกษา 2559 คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เฉลี่ยคิดเป็น

ร้อยละ 76.42 (ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนวาศานศึกษา, 2559, น. 21) ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่ทางโรงเรียนได้กำหนดไว้ คือ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 จากการสังเกตการจัดการเรียนการสอนและสัมภาษณ์พูดคุยกับครูผู้สอนนาฏศิลป์ พบว่า ครูผู้สอนส่วนหนึ่งยังใช้รูปแบบการสอนที่ยึดครูเป็นหลัก ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้และประสบการณ์จากครู ซึ่งเป็นผู้ถ่ายทอดท่ารำทางนาฏศิลป์ต่าง ๆ แต่เพียงอย่างเดียว ผู้เรียนมีหน้าที่เป็นผู้ตามและผู้รับการถ่ายทอดโดยตลอด การเรียนการสอนด้วยวิธีเลียนแบบโดยไม่มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและปฏิบัติด้วยตนเองอย่างอิสระ ในระหว่างการฝึกหัด ที่สำคัญอีกอย่างคือนักเรียนส่วนมากยังขาดทักษะพื้นฐานทางนาฏศิลป์ที่ถูกต้อง ส่งผลให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะและลีลาท่ารำที่อ่อนช้อยสวยงาม รวมทั้งเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมด้านความคิดสร้างสรรค์ และการพัฒนาทักษะด้านนาฏศิลป์ที่ยั่งยืน

จากเหตุผลข้างต้นกล่าวได้ว่า การพัฒนาทักษะเพื่อให้เกิดความคงทน มีความสำคัญต่อผู้เรียนทางวิชานาฏศิลป์อย่างยิ่ง แต่การจัดการกระบวนการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ที่ผ่านมา ยังไม่มีรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมคุณลักษณะทางนาฏศิลป์ ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยตรง ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่ใช้วิธีการสอนแบบฝึกปฏิบัติ นำมาบูรณาการเข้ากับวิธีการสอนปฏิบัติของนาฏศิลป์ เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติในการเป็นผู้สืบทอดมีความสามารถที่คงทน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (Harrow, 1972, pp. 96 – 99, อ้างถึงใน (ทิตินา แคมณี, 2551, น. 246) คือทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อน และต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลายๆ ส่วน การทำงานเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมองซึ่งต้องปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญและความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ

จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงศึกษาการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของแอร์ เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดี มีพัฒนาการต่อเนื่องโดยเน้นการเรียนการสอนในรูปแบบที่เป็นพื้นฐานในการปฏิบัตินาฏศิลป์ไปจนถึงการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติท่ารำและยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติท่ารำวงมาตรฐาน อีกทั้งเป็นการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นเป็นไปตามเกณฑ์รวมทั้งเพื่อให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะรักในความเป็นไทยและส่งเสริมความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมของไทย เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของการใช้หลักสูตรแกนกลาง 2551 ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของแฮโรว์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของแฮโรว์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

1.2.3 เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของแฮโรว์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของแฮโรว์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ตามแนวคิดของแฮโรว์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 กลุ่มเป้าหมายการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาสนาศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดร เขต 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 32 คน

1.4.2 ตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของ แฮโรว์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.4.3 ตัวแปรตาม คือ

1.4.3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.4.3.2 ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

1.4.3.3 ความพึงพอใจของนักเรียน

1.4.4 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

เป็นเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง นาฏศิลป์ไทยทรงคุณค่า จำนวน 12 ชั่วโมง มีเนื้อหาดังนี้

- 1.4.4.1 นาฏยศัพท์เบื้องต้นประวัติความเป็นมาราวงมาตรฐาน 2 ชั่วโมง
- 1.4.4.2 เพลงงามแสงเดือน (ทำรำสอดสร้อยมาลา) 2 ชั่วโมง
- 1.4.4.3 เพลงชาวไทย (ทำรำชกแบ่งผัดหน้า) 2 ชั่วโมง
- 1.4.4.4 เพลงรำมาชิมารำ (ทำรำสาย) 2 ชั่วโมง
- 1.4.4.5 เพลงคืนเดือนหงาย (ทำรำสอดสร้อยมาลาแปลง) 2 ชั่วโมง
- 1.4.4.6 เพลงดวงจันทร์วันเพ็ญ (ทำรำแขกเต้าเข้ารัง, ผาลาเพียงไหล) 2 ชั่วโมง

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์” หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกด้านนาฏศิลป์ โดยนำความรู้พื้นฐานทางนาฏยศัพท์มาใช้ปฏิบัติทำรำประกอบเพลงได้อย่างถูกต้อง ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 5 ด้าน ดังนี้ มีลีลาที่อ่อนช้อยสวยงาม มีความพร้อมเพรียง คล่องแคล่ว มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเรื่องราววงมาตรฐาน 5 เพลง วัดได้จากการสังเกตแล้วบันทึกในรูปแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

“กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดแฮร์โรว์” หมายถึง ขั้นตอนของการจัดกระบวนการเรียนรู้ ทางด้านทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ โดยมีขั้นตอนในการสอน 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเลียนแบบ คือ ให้ผู้เรียนสังเกตการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้
2. ขั้นลงมือกระทำ คือ ให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น
3. ขั้นกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ คือ ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนจนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ

ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์โดยไม่จำเป็นต้องมีแบบอย่าง

4. ขั้นแสดงออก คือ ผู้เรียนได้ฝึกฝนมากขึ้น จนสามารถกระทำสิ่งนั้นได้ถูกต้องสมบูรณ์

แบบ

5. ขั้นกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ คือ ผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างสบาย ๆ

เป็นไปอย่างอัตโนมัติ

“การหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E1/E2)” หมายถึง การหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

“80 ตัวแรก (E1)” หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการที่เกิดจากการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับนักเรียน แล้วทำการวัดผลระหว่างเรียน โดยใช้คะแนนจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำและแบบทดสอบย่อย (ทฤษฎี 30% : ปฏิบัติ 70%)

“80 ตัวหลัง (E2)” หมายถึง ประสิทธิภาพของผลโดยรวม เกิดจากการนำคะแนนของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละกับคะแนนเต็ม ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

“ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” หมายถึง ความสามารถทั้งหมดที่สามารถวัดออกมาเป็นคะแนน หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของแฮร์วี่ ซึ่งวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง นาฏศิลป์ไทยทรงคุณค่า

“ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์” หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกด้านนาฏศิลป์ โดยนำความรู้พื้นฐานทางนาฏยศาสตร์มาใช้ปฏิบัติทำรำประกอบเพลงได้อย่างถูกต้อง มีลีลาที่อ่อนช้อยสวยงาม มีความพร้อมเพรียง คล่องแคล่ว มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก เรื่อง นาฏศิลป์ไทยทรงคุณค่า วัดได้จากแบบประเมินทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

“ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของแฮร์วี่ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง นาฏศิลป์ไทยทรงคุณค่า ในด้านเนื้อหาที่สอดคล้องกับการวิจัย โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้ พอใจมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย และน้อยที่สุด

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 นักเรียนมีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์และแสดงรำวงมาตรฐานได้

1.6.2 ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามการเรียนรู้

1.6.3 เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนของครู และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์)

1.6.4 ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดี และมีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ ได้ดียิ่งขึ้น